

En henvendelse til udvalget samt miljøministerens kommentar hertil

Henvendelsen fra Danmarks Naturfredningsforening samt miljøministerens kommentar hertil (svar på spørgsmål 10) er optrykt efter ønske fra S.

Den 27. november 2002

Til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Vedrørende L 30 – Råstofloven.

DN har bedt professor dr.jur. Orla Friis Jensen, Aalborg Universitet, om at vurdere svaret på spørgsmål 9, og specielt følgende passus:

»I forhold til udbetaling af erstatning forventes det derfor ikke at have nogen afgørende betydning, om man har været i gang med indvinding eller ej«.

Friis Jensen vurderer, at det ikke kan afvises, at det i forhold til erstatningsspørgsmålet ved afslag faktisk har afgørende betydning, om man har været i gang med at grave op til afslaget.

DNs vurdering er herefter, at der er berettiget tvivl om grundlaget for at afvise særbehandling af spørgsmålet om forlængelse af rettigheder til råstoffer for så vidt angår de internationale naturbeskyttelsesområder, hvor der ikke tidligere har været gravet.

DN mener derfor, at sagen bør tages til fornyet, nærmere behandling.

Med venlig hilsen

Michael Stoltze, biolog, ph.d. naturpolitik, naturbeskyttelse

Danmarks Naturfredningsforening

Spørgsmål 10:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen fra Danmarks Naturfredningsforening vedrørende forslag til lov om ændring af lov om råstoffer, jf. L 30 – bilag 17.

Svar:

Den sætning i besvarelsen af spørgsmål 9 (bilag 13 til L 30), som DN henviser til i henvendelse af 27. november 2002 til udvalget – »udbeta-

ling af erstatning« – henviser til spørgsmålet, om der foreligger erstatningspligt eller ej.

I 1977 vedtog Folketinget en ny råstoflov, der tidsbegrænsede de anmeldte rettigheder for sand, sten og grus til at være i kraft indtil 1988 og de øvrige råstoffer kalk, kridt, ler mv. til at være i kraft indtil den 1. juli 2003.

Det fremgår blandt andet af bemærkningerne til lovforslaget i 1977 om de tidsmæssige begrænsninger, at »bestemmelsen vil herudover især få betydning for arealer, hvor indvindingen ikke er påbegyndt, men hvor en indvindingsret er sikret ved tinglyst kontrakt eller ved, at det over for amtsrådet er bevist, at ejendommen er erhvervet med henblik på senere råstofindvinding, jf. 1972-lovens § 5, stk. 1, nr. 3.

Sådanne arealreservationer er ofte foretaget af firmaer, som forinden har ladet foretage undersøgelser af de geologiske forhold, og arealerne indeholder ofte store og værdifulde råstofforekomster. Det er ministeriets opfattelse, at det i langt de fleste af disse tilfælde vil være i overensstemmelse med planlægningen af råstofindvinding, at der gives tilladelse til indvinding efter de i stk. 2 nævnte tidspunkter...

...Hvis tilladelse imidlertid ikke gives, vil indehaveren af den anmeldte ret kunne lide et tab og være erstatningsberettiget efter grundlovens § 73. Da det må formodes, at afviklingen af anmeldelserne kun i ringe omfang vil medføre erstatningssager, har man ikke fundet anledning til at foreslå en særlig erstatningsbestemmelse. Eventuel tvist om erstatningskrav må gøres gældende ved søgsmål for de almindelige domstole.«

Det er denne antagelse, som har vist sig ikke at holde stik for så vidt angår kalk, kridt, ler m.v., og som derfor har givet anledning til L 30's forslag om yderligere forlængelse af de anmeldte rettigheder.

Ministeriet har som grundlag for L 30 vurderet, om der i henseende til erstatningspligten er forskel mellem arealer, hvor indvindingen er iværksat og arealer, hvor indvindingen ikke er iværksat.